

Список використаних джерел

1. Програма розвитку туризму і курортів у Закарпатській області на 2016 - 2020 роки [Електронний ресурс]. – Джерело доступу:
<https://ips.ligazakon.net/document/view/ZA150220?an=12>

УДК 330.117:304.4(477)(043.2)

Мовчан К.М., Курило О.Й.
Мукачівський державний університет
м. Мукачево
movchan.mdu@gmail.com

ДЕРЖАВНА ПОЛІТИКА РОЗВИТКУ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

У багатовікової історії України історико-культурна спадщина є капіталом надзвичайно високої цінності, який є головною складовою національної самоповаги і відповідного представлення нашої країни на міжнародному рівні. Україна на своїх теренах зберегла значну кількість об'єктів нерухомої культурної спадщини, починаючи від стоянки раннього палеоліту у Виноградівського району на Закарпатті, якій близько мільйона років, Кирилівської стоянки в Києві, якій виповнюється майже 40 тисяч років, до зовсім молодих пам'яток, збудованих тільки у минулому столітті.

На території України знаходиться близько 130 000 об'єктів культурної спадщини, з них - 9562 пам'яток, внесених до Державного реєстру нерухомих пам'яток України (914 пам'яток національного значення та 8648 - місцевого значення) та 6 унікальних культурних об'єктів, включених до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО, які мають виняткову загальнолюдську цінність. На державному обліку перебуває близько 65 350 (52%) об'єктів археології, 44 496 (35%) - історії, 1 944 - монументального мистецтва (2%), 13 518 - архітектури та містобудування, 327 - садово-паркового мистецтва; 219 - ландшафтних об'єктів та 92 - об'єкти науки і техніки [1].

Нині в українській державі культурна сфера потребує реформування. Проблемою залишається забезпечення доступу населення до культурно-мистецьких цінностей. У зв'язку із цим важливим є переосмислення державної політики у сфері культури з метою забезпечення необхідних умов для підтримки вітчизняної культури як основи прогресивного розвитку суспільства.

За часів незалежності України першим основним нормативно-правовим актом, у якому було визначено правові, економічні, соціальні та організаційні засади розвитку культури, стали Основи законодавства про культуру, введені в дію постановою Верховної Ради від 14 лютого 1992 р.

У 1990-х роках також було прийнято закони, якими було закладено основу для децентралізації в культурному секторі. Їхньою метою було зменшення чи обмеження фінансової відповідальності профільного міністерства шляхом передачі частини повноважень місцевій владі. Це закони «Про місцеве самоврядування в Україні» (1997) та «Про місцеві державні адміністрації» (1999). Органи місцевої влади отримали повноваження розробляти місцеву культурну політику.

У 2011 р. було прийнято закон «Про культуру», який визначив правові засади діяльності у сфері культури, регулювання суспільних відносин, пов'язаних із створенням, використанням, розповсюдженням, збереженням культурної спадщини та культурних цінностей, та забезпеченням доступу до них. Держава створює умови для: розвитку культури української нації, корінних народів та національних меншин України; збереження, відтворення та охорони історичного середовища; естетичного виховання громадян, передусім дітей та юнацтва; розширення культурної інфраструктури села [2].

Таким чином, держава має забезпечувати збереження історичних пам'яток та інших об'єктів, що становлять культурну цінність, вживати заходів для повернення в Україну культурних цінностей, які знаходяться за її межами.

Список використаних джерел

1. Державний реєстр національного культурного надбання (Пам'ятки містобудування і архітектури України) // Пам'ятки України. Історія та

культура: наук.-попул. ілюстр. часоп. - 1999. - № 2-3. - С. 3-161.

2. Офіційний сайт Держстату України, 2000-2018 [Електронний ресурс]. -
Режим доступу: [http : //www.ukrstat.gov.ua](http://www.ukrstat.gov.ua).

УДК 338.486.4(043.2)

Пасека С.Р.

*Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького
м. Черкаси
apaseka@ukr.net*

ОСОБЛИВОСТІ ПІДПРИЄМНИЦТВА В ТУРИЗМІ

Дослідження багатьох аспектів, пов'язаних із залученням та обслуговуванням туристів, - від планування та підготовки маршрутів до будівництва спеціалізованих комплексів, від роботи з клієнтами до розвитку інфраструктури окремих регіонів – дає підстави віднести туризм до сучасної індустрії відпочинку, лікування, розваг та бізнесу.

Туризм як самостійний реальний сектор економіки України має власне поле виробничої діяльності, надання послуг, суб'єктів туристичної підприємницької діяльності, виробників і споживачів цих послуг, нормативно-правове та законодавче обґрунтування.

Туризм - це специфічна сфера підприємницької діяльності, яка має свої особливості. Нині розвиток туристичної індустрії неможливий без урахування особливих чинників. Кожен підприємець повинен чітко розуміти необхідність перспективи у фінансових, матеріальних, трудових і інтелектуальних ресурсах, джерела їх отримання, а також уміти розрахувати

Ефективність туризму можна розглядати з таких аспектів: туризм - джерело валютних надходжень і засіб для забезпечення зайнятості населення країни; туризм розширює внески в платіжний баланс країни; туризм сприяє диверсифікованості економіки, розвиваючи суміжні галузі: будівництво, торгівлю, сільське господарство, виробництво товарів народного споживання, зв'язок тощо; туризм є могутнім чинником посилення престижу країни; туризм має соціальне значення як фактор підвищення освітнього рівня людей.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>